

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci **J.M.**, nar. ■■■, bytem ■■■, zastoupeného Mgr. Petrou Krnošovou, advokátkou se sídlem Arbesova 409, Česká Lípa, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 3. 2016, č. j. ■■■

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 4. 3. 2016, č. j. ■■■, se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. **Předmět řízení**

Shora uvedeným rozhodnutím žalovaná zamítla žalobcovy námitky a potvrdila rozhodnutí žalované ze dne 7. 3. 2014, č. j. ■■■. Tímto prvostupňovým rozhodnutím žalovaná zamítla žádost žalobce o starobní důchod od 1. 3. 2010 pro nesplnění podmínek § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění.

Předmětné řízení o dávku bylo zahájeno dne 29. 1. 2014 žádostí žalobce o přiznání starobního důchodu ke dni 1. 3. 2010. K vyplněnému formuláři žádosti žalobce připojil řadu listin, kterými se snažil prokázat, že pracoval na pracovišti, kde přicházel do styku s uranovou rudou a zvýšeným ionizujícím zařízením, ač tomu neodpovídalo zařazení pracoviště do příslušné pracovní kategorie. Jednalo se o čestná prohlášení spolupracovníků a vedoucích pracovníků, korespondenci se zaměstnavatelem ■■■, státní podnik (dále jen „Diamo“) a další listiny vztahující se k jeho pracovní činnosti.

Rozhodnutím ze dne 7. 3. 2014, č. j. 521 201 177, byla jeho žádost pro nesplnění podmínek § 28 zákona o důchodovém pojištění zamítnuta. V odůvodnění rozhodnutí žalovaná odkázala na připojený osobní list důchodového pojištění žalobce a uvedla, že žalobce získal v zaměstnání při těžbě, průzkumu a zpracování uranové rudy pouze 9 roků

a 6 dnů, když ustanovení § 74a odst. 1 zákona o důchodovém pojištění pro důchodový věk 55 let vyžaduje 10 let výkonu zaměstnání při těžbě, průzkumu a zpracování uranové rudy zařazeného do I. pracovní kategorie. Důchodový věk žalobce tak činí 62 let a 10 měsíců. Ke dni 1. 3. 2010, od něhož žalobce žádá přiznání starobního důchodu, důchodového věku nedosáhl, neboť jeho věk činil pouze 57 let a 3 měsíce.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky, ve kterých uváděl, že žalovaná neprošetřila jeho žádost na základě důkazních materiálů, které předložil. Žalobce žádal o prověření jeho zařazení do nesprávné pracovní kategorie v době od ledna 1984 do května 1985 a prošetření, zda se v této době prováděla těžba uranových kalů z usazovacích lagun ■■■.

Rozhodnutím ze dne 18. 6. 2014 žalovaná prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Vycházela přitom z evidenčního listu a vyjádření společnosti ■■■ a odmítla, že by předloženými čestnými prohlášeními mohlo být prokázáno zařazení výkonu určité činnosti do I. pracovní kategorie.

Zdejší soud rozsudkem ze dne 22. 7. 2015, č. j. 58 Ad 13/2014 – 31, proti němuž byla kasační stížnost zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Ads 175/2015 – 47, rozhodnutí žalované ze dne 18. 6. 2014 zrušil pro vady řízení. Krajský soud žalované vytknul převzetí pracovního zařazení potvrzeného zaměstnavatelem prostřednictvím evidenčního listu a žalovanou zavázal, aby se v dalším řízení důkladně zabývala důkazními návrhy žalobce a dokazování doplnila tak, aby mohla spolehlivě vyhodnotit charakterem žalobcem skutečně vykovávané práce ke vztahu k příslušným předpisům sociálního zabezpečení.

Po vrácení věci žalovaná pokračovala v řízení o žádosti žalobce. Výzvou ze dne 16. 2. 2016 se obrátila na bývalého zaměstnavatele žalobce ■■■ a vyžádala si další vyjádření k zařazení žalobce do pracovní kategorie IA, k faktickému pracovnímu zařazení ve sporné době, k výkonu pracovní činnosti a k důvodům, pro které byl žalobce od dubna 1985 zařazen v I. pracovní kategorii. ■■■ žalované poskytlo obsáhlé vyjádření dne 25. 2. 2016.

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 4. 3. 2016 žalovaná opětovně námitky žalobce zamítla a rozhodnutí ze dne 7. 3. 2014 potvrdila. V odůvodnění nejprve popsala dosavadní průběh řízení o dávku. Dále rozdělila žalobcem předložené listiny do třech typů podkladů. Jako první zmínila obsah korespondence, kterou právní zástupce žalobce JUDr. ■■■ vedl s ■■■ k zařazení žalobce do příslušné pracovní kategorie. Nato uvedla obsah sedmi čestných prohlášení bývalých spoluzaměstnanců žalobce a nakonec dalších listinných důkazů – návrh na čestný odznak, průvodní zpráva ke stavbě ■■■, potvrzení ze dne 8. 8. 1978 o přiznání osobní třídy a souhrnný podnikový seznam pracovišť a pracovních činností s příplatkem za ztížené a zdraví škodlivé podmínky (Směrnice ředitele k. p. ■■■ č. ■■■). Poté žalovaná ocitovala obsah vyjádření zaměstnavatele Diamo ze dne 25. 2. 2016, které si k dílčím otázkám, mj. k obsahu předložených čestných prohlášení vyžádala. Žalovaná vyšla z vyjádření ■■■, že od 1. 1. 1984 do dubna 1985 pracoval žalobce na provozu technických prací a výstavby úseku odvodňování jako zámečnick. Skutečný výkon jeho práce odpovídal zařazení „dělník na povrchu hornických provozů“ s číselným označením 05 01 11 ve II.

pracovní kategorii podle přílohy výnosu FMPE č. 6/1978 (obsluha a údržba čerpacích stanic radioaktivních vod). Během výkonu pracovní činnosti se dostával do styku s radioaktivními surovinami a ionizujícím zářením tak, že jeho pracovní činnost byla v průběhu kalendářního měsíce hodnocena jak v I., tak v II. pracovní kategorii. Práci vykonával též v tzv. vápenném hospodářství, kde se s ionizujícím zářením nesetkával, a pracoval také na úseku vyčištěných, tedy nekontaminovaných důlních vod vypouštěných do řeky Ploučnice. Odlišná pracovní náplň žalobce od dubna 1985 vyplývala z jeho nového pracovního zařazení jako mistra údržby s číselným označením 07 13 01 v I. A pracovní kategorii podle zmíněného výnosu, kdy v popisu pracovní funkce byla stanovena mj. i povinnost vykonávat zaměstnání z provozně nezbytných důvodů alespoň po polovinu pracovní doby na pracovištích v podzemí uranových dolů nebo pro úpravu radioaktivních surovin, kde se vykonávají zaměstnání zařazená do I. pracovní kategorie. Popis pracovní činnosti mistra vyplývá z přílohy výnosu FMPE č. 6/1978 „Řízení údržbářských a opravářských prací na pracovištích pro třídění nebo úpravu uranové rudy a radioaktivních surovin“. Návrh na čestný odznak ze dne 24. 1. 1984 a potvrzení o přiznání osobní třídy prokazují pracovní zařazení v povolání provozní zámečnický a shrnují obsah pracovní činnosti ve shodném vymezení, jak uvedl zaměstnavatel Diamo. K průvodní zprávě ke stavbě ■■■ žalovaná poznamenala, že z něj lze získat přibližný náhled na provozní náležitosti pracoviště žalobce, ale zpráva ve vztahu k předmětu řízení neupřesňuje charakter pracoviště a prací zde v převážné míře vykonávaných. Souhrnný podnikový seznam pracovišť a pracovních činností s příplatkem za ztížené a zdraví škodlivé podmínky (Směrnice ředitele k. p. ■■■) neproказuje zařazení do pracovní kategorie, neboť skutečnost, že byla určitá pracoviště vnitropodnikovou směrnicí takto vymezena, nelze bez dalšího považovat za prokázání výkonu práce v preferované pracovní kategorii, neboť jedním z kritérií zařazení do zvýhodněné kategorie byla prokázána a evidovaná převaha práce v dané kategorii. Žalovaná tak vyšla z toho, že v předmětném období žalobce vykonával obsluhu provozu usazovací nádrže Pustý, přičemž Diamo zároveň nevyvrátilo, že by během výkonu pracovní činnosti žalobce nepřicházel do styku s radioaktivními surovinami, pouze upřesnil, že s ohledem na četnost kontaktu s těmito látkami byla pracovní činnost žalobce v průběhu kalendářního měsíce hodnocena jak v I., tak II. pracovní kategorii a že žalobce vykonával i práce v tzv. vápenném hospodářství a práce na úseku vyčištěných, tedy nekontaminovaných důlních vod. Samotná skutečnost, že žalobce přicházel při výkonu práce do styku s radioaktivními látkami, není s ohledem na právní úpravu § 4 odst. 1 nařízení vlády ČSSR č. 136/1975 Sb., o zařazování zaměstnání do I. a II. pracovní kategorie, rozhodná, neboť záviselo na vykonávané pracovní době na takovém pracovišti. Zaměstnavatel zdůraznil, že žalobci byla při novém zařazení jako mistra údržby v popisu pracovní funkce stanovena mj. povinnost vykonávat zaměstnání z provozně nezbytných důvodů alespoň po polovinu pracovní doby, kde se vykonávají zaměstnání zařazená do I. pracovní kategorie. K čestnému prohlášení svědka F. žalovaná uvedla, že z jeho evidenčního listu vyplývá, že od 1. 2. 1985 vykonával funkci dělníka v chemické úpravě a následně chemika úpraváře, tedy jiné práce než žalobce. Prohlášení svědka Š. o pouze administrativní kontrole zařazení pracovníků do kategorií bez zjišťování skutečné náplně práce považovala žalovaná za osamocené tvrzení. Žalovaná uzavřela tím, že obsah vyjádření Diamo dostatečně konkretizuje druh vykonávané práce a organizační a právní důvody, pro které byl žalobce zařazen v příslušné pracovní kategorii. Ve vztahu k místu a způsobu výkonu práce nebyly shledány rozpory s předloženými vyjádřeními svědků, ani dalšími písemnostmi, přičemž žalovaná přihlédla k tomu, že zařazení žalobce do pracovní kategorie bylo žalovanou dlouhodobě řešeno před zahájením řízení. Dodatečné upřesnění

sporných otázek nepřineslo možné změny posouzení povahy žalobcem vykonávané práce v předmětném období, a proto žalovaná vycházela z evidenčních listů důchodového zabezpečení, na základě kterých dovodila, že ke dni 1. 3. 2010 žalobci nevznikl nárok na starobní důchod.

II. Žaloba

Ve včas podané žalobě žalobce nejprve popsal nečinnost žalované a vydání rozhodnutí až po pokynu nadřízeného Ministerstva práce a sociálních věcí.

Dále žalovaná vytýkal, že vyšla z nepravdivého a neodborného vyjádření zaměstnavatele Diamo ze dne 25. 2. 2016. Žalovaná při vyžádání vyjádření rezignovala na zjištění, zda se v letech 1984 a 1985 z Pustého těžila uranová rudnina, o jaké množství se jednalo, a neřešila otázku, jak byli dle katalogu FMPE č. 6/1978 a v jaké pracovní důchodové kategorii při této těžbě zařazeni pracovníci, kteří těžební práci vykonávali a jak byli tito pracovníci zařazeni v následujících letech 1985 až 1992.

Žalovaná podle žalobce zbytečně cituje § 74a odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, když žalobce nárok uplatnil dle odst. 2 uvedeného ustanovení.

Žalobce namítal, že žalovaná nepostupovala dle § 51 odst. 1 správního řádu, když vyjádření Diamo nenahrazuje navrhovaný znalecký posudek ani jiný stanovený způsob dokazování. Podle žalobce je vyjádření Diamo zmatečné v části, která se týkala tvrzení L. Š., kterého ho označilo za předsedu kontrolní komise. Žalobce uvedl, že prováděná kontrola se neshoduje s řešeným obdobím, administrativní kontrola komise byla dne 18. 3. 1980.

Evidenci pracovně právních vztahů žalobce zpochybňoval poukazem na obsah osobního spisu zaměstnance. Ten dokládá, že zaměstnavatel ■■■ nevypracovával změny pracovní smlouvy nebo její doplňky, přestože v evidenčním listu důchodového pojištění (dále jen „ELDP“) jsou. Žalobce uvedl, že v roce 1977 při přerazení z profese „opravář strojů a zařízení“ na profesi „obsluhovač čerpací stanice“ neobdržel žádný písemný doklad či dohodu, přitom se jednalo o změnu pracovní kategorie. Dle rozhodnutí kvalifikační komise závodu ze dne 29. 7. 1978 mu byla vyplácena 7. tarifní platová třída „zámečnicka“, ačkoli byl nadále administrativně a též v ELDP veden jako „obsluhovač čerpací stanice“. V roce 1979 byl přeložen na pracoviště do ■■■, změnilo se jeho zařazení dle klasifikačního katalogu profesí FMPE č. 6/1978 na profesi „dělník na povrchu hornického provozu“, jak dokládá ELDP, ačkoli změna pracovní smlouvy nebyla. Žalobce popsal, že byl pověřen řízením a zajišťováním čerpání kontaminovaných vod z clonových vrtů v oblasti a čerpání ze tří dolů, včetně jejich regulace v součinnosti s nádrží ■■■. Se zařazením ve II. pracovní kategorii v dané době souhlasí. Ale od poloviny dubna do srpna 1981 nepřetržitě prováděl čištění nádrže ■■■ metodou vlastního zlepšovacího návrhu a těžbu rudniny prováděl ve stávajícím zařazení z důvodu absence systematizovaného místa pro tuto činnost. Od září 1981 do prosince 1983 pracoval v kombinované činnosti jako předtím ve II. pracovní důchodové kategorii. Z uvedeného dovozuje žalobce, že tvrzení zaměstnavatele ■■■ o bezchybném vedení evidence pracovníků je nepravdivé. Problematická situace se zařazováním a změnami profesí při těžbě rudniny na ■■■ byla odstraněna až novou systematizací závodu Odvodňování v roce 1985, ale zpětnou účinnost zařazení odmítl řešit tehdejší ředitel závodu. Žalobce se příklady o jeho dalším zařazení na pracovní funkce celkem 7x od roku 1993 až 2003 bez toho,

aby obdržel popis pracovního místa s určením náplně práce a povinností, snažil poukázat na porušování pracovněprávních vztahů a absenci zákonných pracovních aktů v administrativě Diamo. Ke kontrole mzdových listů žalobce podotkl, že jde o zavádějící tvrzení, neboť systematizace pracovníků byla základním podkladem pro přidělování mzdových prostředků. Výrobní úseky nesměly měnit zaměstnancům pracovní smlouvy na činnosti skutečně vykonávané, neboť se nevyskytovaly v systematizaci úseku.

K čestným prohlášením svých spolupracovníků uvedl, že tyto osoby jsou odborníky, jejich čestná prohlášení jsou odborností srovnatelná se znaleckým posudkem. Vyjádření ■■■ žalobce vytýkal, že se nejvíce zabývalo neoprávněnou kritikou čestného prohlášení ■■■, ten přitom uvedl, že již v roce 1983 - 1984 byl určen k výpomoci při těžbě a úpravy rudniny z Pustého. Žalobce zpochybnil, jakým způsobem bylo toto čestné prohlášení interpretováno.

Žalované žalobce dále vytýkal, že vycházela z vyjádření ■■■, jehož obsah považovala za jediný důvěryhodný subjekt, což odporuje rovnosti postavení svědků v řízení. V další části žaloby žalobce zpochybňoval odpovědi Diamo ve vyjádření ze dne 25. 2. 2016. Uvedl, že odpověď je nepravdivá, protože do roku 1985 nebyl v systemizaci veden nikdo jako „obsluha“ nádrže ■■■. V systematizaci úseku odvodňování byla jen „obsluha neutralizační stanice ■■■“ zařazena ve II. pracovní kategorii, což odpovídalo rizikovosti činnosti. Občasné byli pracovníci pověřováni dohledem nad úpravou těžných kalů a plněním autocisteren těžnými upravenými kaly při nedostatku pracovníků těžby na ■■■, přičemž tato práce činila maximálně 20 % pracovní doby, proto byli ve II. pracovní skupině. Podle žalobce 7. tarifní platová třída „zámečnicka“, která mu byla propočtena, vylučuje jeho vedení jako „dělníka na povrchu hornických provozů“ v II. kategorii jako „obsluha a údržba čerpacích stanic radioaktivních vod“, protože tato činnost byla v 4. – 6. tarifních třídách. Nejasné zůstalo vyjádření ■■■ k provádění těžby uranové rudniny z Pustého v daném období. Žalobce dále nesouhlasil s tím, že jeho pracovní činnost odpovídala popisu. Z rozhodnutí na rezortním vyznamenání z ledna 1984 vyplývá, že převážná většina práce žalobce spočívala v těžbě uranové rudniny z ■■■. Při řízení vápenného hospodářství vykonával žalobce práce dvojího druhu, a to jednak ve II. pracovní kategorii po dobu 10 – 15 minut 2x či 3x za směnu, současně se 3x i vícekrát za směnu po dobu 15 – 30 minut věnoval úpravě těžných kalů z ■■■ jejich zahušťování, plnění cisteren a údržbě kalové technologie, vše v I. A pracovní kategorii. Žalobce také zpochybňoval vyjádření ■■■ v části týkající se převahy práce v dané kategorii. Namítal, že logicky se při nedostatečném obsazení pracovníky nemohl časově v pracovní době věnovat jiné práci zařazené do II. pracovní kategorie. Žalobce zpochybňoval po odborné stránce vyjádření ■■■, že ve vápenném hospodářství, jak ■■■ zjednodušeně nazvalo Neutralizační stanici Pustý, nepřicházel do styku s radioaktivními prvky. K prokázání existence kalové technologie na tzv. vápenném hospodářství žalobce nabízel letecké fotografie z roku 2009 a 2012 na internetu. Žalobce se dále vyjadřoval k vývoji areálu nádrže ■■■. Pokud měl podle odpovědi ■■■ žalobce vykonávat nějakou činnost na úseku vyčištěných důlních vod, bránil se tím, že tuto činnost měl na starost někdo jiný se skupinou údržby vodních toků, zatímco žalobce měl zcela jinou pracovní skupinu s povinností plnění plánu těžby uranu. Vyjádření ■■■ degraduje pracovní posudek na vyznamenání z ledna 1984, kde bylo jako převážná náplň žalobce uvedeno těžení kalové rudniny z Pustého. Odpovědi Diamo k činnosti vykonávané od května 1985 byly nadbytečné. Žalobce namítal, že posuzování pracovní činnosti bylo učiněno na základě systematizovaného místa a takové na úseku odvodňování nebylo, a že do dané doby činnost nebyla v ČSSR vykonávána a žalobce byl

prvním, kdo takovou činnost již v roce 1983, později v letech 1984 – 1985 již nepřetržitě vykonával. Na základě potřeby byli na stejnou činnost v nové systematizaci vzniklého závodu Odvodňování v roce 1985 naplánováni pracovníci ve správné kategorii I. A, kdy se pro tuto profesi hledal název. Činnost nakonec měla dva nesprávné názvy pro stejnou práci, což potvrzuje dokladované dvojí profesní zařazení P. F. v dané profesi dle jeho ELDP. Diamo se nevyjádřilo k pracovní činnosti žalobce, která byla čestnými prohlášeními potvrzena. Žalobce uváděl, že vyjádření ■■■ stojí na neznalosti tehdejší problematiky likvidace a dekontaminace radioaktivních kyselých roztoků na provozu stanice Pustý, nesprávně uváděno vápenné hospodářství. Žalobce znovu poukázal na nesprávnou interpretaci čestného prohlášení ■■■.

Žalobce zpochybňoval zjištění žalované, že měl profesi „zámečnicka“, „dělníka na povrchu hornických provozů“. Poukázal na složitost úkolů, kterým se měl v tomto zařazení věnovat, a odkázal na čestné prohlášení Ing. ■■■ o podání zlepšovacího návrhu a popisoval peripetie spojené s prosazením nového technického řešení zpracování kalů z důlních vod. Postoj zaměstnavatele při využití zlepšovacího návrhu dokládá nepružnost administrativy zaměstnavatele, který včas neřešil zařazení pracovníků v profesích. K hodnocení návrhu na čestný odznak z roku 1984 žalované vytýkal, že pomlčela o tom, že těžení kalové rudniny z Pustého bylo převážnou náplní práce žalobce. Ke zprávě ke stavbě ČČODV nádrže Pustý žalobce podotkl, že součástí jsou i zápisy ze schůzí přípravného výboru stavby, které obsahují požadavky na obsazení ■■■ pracovníky v době výstavby rekonstrukce nádrže. Požadavky nebyly oficiálně naplněny, ale požadovaná činnost musela být prováděna, ale nebyla na ni naplánována systematizace. Diamo setrvalo na údajích v ELDP, aniž by skutečně zjistilo vykonávanou práci žalobce. Žalobce nebyl ani v únoru 1985, kdy začala platit nová systematizace závodu, převeden na tři měsíce do těžební profese, protože následoval jeho převod do technické funkce od 1. 5. 1985, ačkoli zařazení do funkce žalobce podepsal dne 4. 3. 1985. Přitom žalobce a ■■■ vykonávali při těžbě kalové rudniny stejnou práci na stejném pracovišti, ale s rozdílným administrativním zařazením dle nařízení FMPE č. 6/1978. Tuto situaci Diamo neuznává a žalovaná se s jeho vyjádřením bez potřebného prověření ztotožnila, dále je neproěřovala, ačkoli je v rozporu s čestnými prohlášeními a jinými důkazy ve spisu. Tímto postupem podle žalobce nebyly naplněny požadavky rozsudku ze dne 22. 7. 2015, č. j. 58 Ad 13/2014-31.

Žalobce nesouhlasil s určením důchodového věku a poukázal na to, že žalovaná mu v rozporu se zákonem žádný starobní důchod nevyplácí, ačkoli mu na něj v základní výši vznikl nárok od 1. 10. 2015 při dovršení důchodového věku.

Žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalované ze dne 4. 3. 2016 zrušil a žalované uložil zajistit důkazní prostředky vhodné ke zjištění stavu věci.

III. Vyjádření žalované

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že v rámci přezkumu se zabývala všemi důkazy předloženými žalobcem i důkazy obstaranými v průběhu námitkového řízení. Vycházela z evidenčního materiálu, a to z evidenčních listů důchodového pojištění vyhotovených zaměstnavatelem, jejich správnost byla potvrzena pověřeným pracovníkem zaměstnavatele i samotným žalobcem. Pokud jde o údaje týkající se zařazení pracovníka do výhodnější pracovní kategorie, vychází se především z resortních seznamů. Posouzení

charakteru prací vykonávaných žalobcem přísluší tehdejšímu zaměstnavateli, případně jeho právnímu zástupci, neboť veškeré podklady pro dané posouzení vlastní zaměstnavatel. V daném případě byla evidence v předmětném období řádně vedena, je dostupná a nevzbuzuje pochybnosti o správnosti. Ke svědeckým prohlášením spolupracovníků žalovaná uvedla, že podle nich lze hodnotit tuto dobu jako dobu pojištění, nikoli zařazení do preferované pracovní kategorie. Žalovaná tak nepovažuje předložená čestná prohlášení za dostatečně prokazující žalobcovo tvrzení o době odpracované v preferované pracovní kategorii. Žalovaná se opírá o vyjádření ■■■ ze dne 16. 7. 2010, zaměstnavatel zařazení žalobce do pracovní kategorie prověřil a potvrdil, že záznamy na evidenčním listu důchodového pojištění odpovídají záznamům v mzdových listech. Po zhodnocení podkladů dospěla žalovaná k závěru, že jejich obsah neumožňuje dospět k jinému hodnocení zařazení žalobce do pracovní kategorie, než jak učinil zaměstnavatel ■■■. Žalovaná navrhovala, aby soud žalobu zamítnul.

IV. Projednání žaloby při ústním jednání

K přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházejícího v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nařídil soud ústní jednání.

Při něm právní zástupkyně žalobce zdůraznila, že žalovaná opětovně nezajistila veškeré důkazy, aby mohla objektivně zařadit žalobcovo zaměstnání v letech 1984 až 1985 do I. pracovní kategorie. Pracoviště bylo do I. pracovní kategorie zařazeno následně, ačkoli žalobce na tomto pracovišti pracoval už před jeho dokončením a kolaudací, byl zařazen do II. pracovní kategorie. Žalovaná si měla vyžádat znalecký posudek ohledně charakteru pracoviště včetně zodpovězení otázky, kolik uranové rudy bylo na pracovišti získáváno.

Žalovaná setrvala na tom, že evidenční listy byly bývalým zaměstnavatelem zpracovány řádně, a to plně v souladu s Návodem na vyplňování evidenčních listů tehdejšího Úřadu důchodového zabezpečení (1983). Žalobce pravdivost údajů a správnost zařazení zaměstnání do příslušné kategorie stvrdil svým podpisem. Přitom měl možnost, pokud by s údaji na evidenčním listu nesouhlasil, aby údaje rozporoval a závodní výbor ROH by se takovou záležitostí musel zabývat.

V průběhu jednání právní zástupkyně žalobce upozorňovala na to, že obsah evidenčního listu, pokud se týká zápisů v roce 1984 a 1985, nekoresponduje vyjádření Diamo, které uvedlo, že v roce 1984 žalobce fakticky pracoval v I. pracovní kategorii, ačkoli v evidenčním listu žádný den odpracovaný v I. kategorii evidován není. Pokud se týká zápisu v evidenčním listu ohledně roku 1985, pak jsou dny v I. kategorii zaznamenány až poté, kdy byl žalobce zařazen na stejném pracovišti jako mistr. Žalobce rozporoval, že by se při podpisu evidenčního listu mohl reálně bránit údajům v něm uvedeným, podpis byl tehdy formalitou.

Na tyto připomínky reagovala žalovaná citací z Návodu na vyplňování evidenčních listů, uvedla, že zástupce ROH zodpovídal za správnost údajů s tím, že pokud by zaměstnanec odmítl evidenční list podepsat, měla být celá záležitost řešena. Žalobce mohl celou věc řešit již tehdy, mohl by se obrátit, případně jeho zaměstnavatel nebo orgán ROH na příslušné ministerstvo se žádostí o doplnění katalogu prací do resortního seznamu.

Žalobce při jednání setrval na svých důkazních návrzích, jimiž se snaží prokázat, že práce skutečně svým charakterem měla odpovídat zařazení pracoviště do I. pracovní kategorie. Práce jím vykonávané byly nesprávně v resortním seznamu zařazeny do II. pracovní kategorie, ačkoli měly být zařazeny do I. pracovní kategorie. Jako další důkazní návrh žalobce předložil mapové podklady s popisem pracoviště ■■■ a dále navrhoval, aby soud vyžádal údaje o množství těžby uranové rudniny na pracovišti v letech 1984 a v prvních čtyřech měsících roku 1985 a tyto údaje byly porovnány s těžbou v následujících letech. Rovněž požadoval provedení znaleckého posudku, který by přezkoumal zařazení zaměstnání vykonávaného žalobcem do pracovní kategorie.

V. Posouzení věci soudem

Při přezkumu napadeného rozhodnutí vychází soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. z právního a skutkového stavu v době rozhodování správního orgánu. Podstatou žaloby je otázka zařazení žalobcova zaměstnání, které vykonával od ledna 1984 do května 1985 na Neutralizační nádrži ■■■ pro tehdejšího zaměstnavatele, nyní ■■■, do příslušné pracovní kategorie. V úvodu považuje soud za potřebné uvést na pravou míru, že probíhající soudní řízení není pokračování předchozího řízení před krajským soudem. Dále soud konstatuje, že žalobcem zmiňovaná nečinnost a popisované průtahy v řízení před žalovanou nemohou mít samy o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

V obecné rovině krajský soud považuje za vhodné připomenout právní úpravu pracovních kategorií. Tu přehledně uvádí např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2012, č. j. 4 Ads 22/2012-21 (v návaznosti na např. rozsudek ze dne 6 Ads 122/2009-59, či ze dne 9. 2. 2011, č. j. 3 Ads 129/2010-82, publ. ve Sb. NSS 2442/2011, jinak všechny rozsudky NSS dostupné na www.nssoud.cz):

„Pracovní kategorie byly upraveny již zákonem č. 101/1964 Sb., účinným od 1. 7. 1964 v ustanovení § 5 tohoto zákona, v němž bylo uvedeno, že do I. pracovní kategorie patří zaměstnání v hornictví pod zemí v hlubinných dolech, zaměstnání členů leteckých posádek a pracovníků soustavně činných v letadlech za letu, zaměstnání, v nichž se vykonávají zvlášť těžké a zdraví škodlivé práce v hutích nebo v těžkých chemických provozech, zaměstnání kesonářů a potápěčů, zaměstnání při konečném zpracování radioaktivních surovin, zaměstnání v hornictví vykonávaná pod spodní úrovní nadloží a na skrývce v povrchových dolech (lomech) na uhlí a na radioaktivní suroviny. Toto ustanovení prováděla vyhláška č. 107/1964 Sb., o zařazování zaměstnání do I. a II. pracovní kategorie pro účely důchodového zabezpečení, která v ustanovení § 2 stanovila, že do I. pracovní kategorie se zařazují zaměstnání, v nichž se vykonávají soustavně nebo aspoň převážně práce uvedené v dílu I připojeného seznamu (tzn. seznamu druhů prací, které odůvodňují, aby zaměstnání, v nichž se tyto práce vykonávají, byla zařazena do I. nebo II. pracovní kategorie pro účely důchodového zabezpečení). Podle ustanovení § 5 citované vyhlášky ústřední orgány, v jejichž oborech působnosti se vykonávají práce uvedené v připojeném seznamu a zaměstnání uvedená v § 4, vydají v dohodě se Státním úřadem sociálního zabezpečení resortní seznamy zaměstnání vykonávaných v oborech jejich působnosti, která se zařazují do I. nebo II. pracovní kategorie. Změny a doplňky těchto seznamů bylo možné provádět jen v dohodě se Státním úřadem sociálního zabezpečení.

Tento model fungování pracovních kategorií převzala i následná právní úprava v zákoně č. 121/1975 Sb. [§ 12 odst. 1 písm. a), 3 tohoto zákona] a nařízení vlády č. 136/1975 Sb., o zařazování do I. a II. pracovní kategorie pro účely sociálního zabezpečení. Za účinnosti této právní úpravy byl vydán zákon č. 1. 73/1982 Sb., o změnách zákona o sociálním zabezpečení, který do ustanovení § 12 odst. 1, písm. a) č. 1 a 2 zákona č. 121/1975 Sb., vnesl změnu v tom smyslu, že zaměstnání vykonávaná v hornictví rozdělil na zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm v podzemí a ostatní zaměstnání v hornictví vykonávaná v podzemí hlubinných dolů. V souvislosti s tím se poprvé objevil pojem „zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm v podzemí hlubinných dolů“ a rozlišení zaměstnání na kategorie I. AA a I. A. Nařízení vlády č. 74/1982 Sb., o některých úpravách v nemocenském pojištění a důchodovém zabezpečení pracujících v hornictví (jeho příloha č. 1) pak obsahovala seznam vybraných zaměstnání v hornictví. Do zvlášť zvýhodněné I. pracovní kategorie v hornictví (I. AA) byla zařazena zaměstnání dělníků a technickohospodářských pracovníků, jejichž stálé pracoviště je v podzemí hlubinných dolů, a kteří tak jsou trvale vystaveni mimořádně obtížným důlním pracovním podmínkám. Pracovní kategorie pak byly zachovány i po přechodu na novou právní úpravu sociálního zabezpečení s účinností od 1. 10. 1988 (zákon č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení a nařízení vlády č. 117/1988 Sb., o zařazování zaměstnanců do I. a II. pracovní kategorie pro účely důchodového zabezpečení). Zákon č. 100/1988 Sb., za jehož účinnosti bylo nařízení vlády ČSFR č. 557/1990 Sb. vydáno, ve svém § 14 odst. 2 uváděl, že do I. pracovní kategorie jsou zařazena zaměstnání, v nichž se vykonávají soustavně a v průběhu kalendářního měsíce převážně práce rizikové, při kterých dochází k častým a trvalým poruchám zdraví pracujících působením škodlivých fyzikálních a chemických vlivů, a to a) zaměstnání v hornictvím se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech, b) ostatní zaměstnání v hornictví vykonávaná pod zemí v hlubinných dolech, c) zaměstnání pod zemí při provádění podzemních staveb hornickým způsobem. [Pod písmenem c) až l) pak zákon vyjmenovává další zaměstnání zařazená do I. pracovní kategorie, avšak z jiných oborů, než hornictví v hlubinných dolech, takže jejich citace by byla pro posouzení této věci nadbytečná]. Na ustanovení § 14 uvedeného zákona navazuje § 15 odst. 3 téhož zákona, podle něhož zaměstnání technickohospodářských pracovníků hlubinných dolů se zařazují do I. pracovní kategorie v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech, jestliže se vykonávají soustavně a v průběhu kalendářního měsíce převážně na pracovištích v podzemí hlubinných dolů. Doba zaměstnání v preferovaných pracovních kategoriích měla vliv na stanovení podmínek vzniku nároku na důchod (nižší důchodový věk), tak i na výši důchodu (zvýšení základní výměry důchodu). Podle ustanovení § 1 nařízení č. 117/1988 Sb. (vydaného k provedení zmocnění v ustanovení § 17 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb.) se do I. pracovní kategorie se pro účely důchodového zabezpečení zařazují zaměstnání, v nichž se za podmínek stanovených zákonem vykonávají práce uvedené v příloze č. 1 části I tohoto nařízení. Podle § 17 odst. 2 téhož nařízení jsou zaměstnáními I. pracovní kategorie v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech ta, která jsou uvedena v příloze č. 2 tohoto nařízení. Podle ustanovení § 17 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb. federální ústřední orgány státní správy a ústřední orgány státní správy republik, v jejichž oborech působnosti se vykonávají práce, které odůvodňují, aby zaměstnání byla zařazena do I. nebo II. pracovní kategorie, vydávaly svými výnosy resortní seznamy zaměstnání zařazených do I. a II. pracovní kategorie. Za ostatní ústřední orgány a organizace, v jejichž oborech působnosti se vykonávají práce, které odůvodňují, aby zaměstnání byla zařazena do I. nebo II. pracovní kategorie, vydávalo tyto seznamy svým výnosem federální ministerstvo práce a sociálních věcí, a šlo-li o ústřední orgány a organizace republik, příslušné ministerstvo zdravotnictví a

sociálních věcí republiky v dohodě s federálním ministerstvem práce a sociálních věcí.

Seznam druhů práce uvedených v zákoně a v příloze nařízení vlády však představoval pouze typizovaný seznam prací zařazených do preferovaných pracovních kategorií a byl dále konkretizován na úroveň konkrétních povolání teprve příslušným resortním seznamem. Tyto resortní seznamy byly založeny na metodě taxativního výčtu. Pokud tedy nebylo konkrétní povolání (druh práce, kterou měl zaměstnanec v souladu s pracovní smlouvou v podniku vykonávat) zařazeno v příslušném resortním seznamu jako zaměstnání zařazené do I. či II. pracovní kategorie, nemohlo být na základě rozšiřujícího výkladu ustanovení zákona či prováděcího nařízení do takové kategorie podřazeno, a to ani na základě soudního uvážení (k tomu viz např. Burdová, E. a kol. O důchodovém zabezpečení pracujících. Praha: Práce, 1988, s. 70 – 71). Soudy však mohly podle výsledků provedeného dokazování vyslovit, že pracovník splňuje podmínky pro zařazení do I. či II. pracovní kategorie v případě, že práce jím vykonávaná odpovídala zcela některému zaměstnání zařazenému do I. nebo II. pracovní kategorie, přičemž ovšem musely zkoumat všechny podmínky, za nichž mohlo být zaměstnání zařazeno do resortního seznamu (srov. k tomu stanovisko Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 10. 10. 1977, sp. zn. Cpjf 46/77, publikováno v č. 1/1978 Sbírky rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu).

Systém pracovních kategorií byl zrušen až zákonem č. 235/1992 Sb., o zrušení pracovních kategorií a o některých změnách v sociálním zabezpečení, účinném od 1. 6. 1992. Novelizací ustanovení § 174 a § 175 zákona č. 100/1988 Sb. byl vytvořen přechodný mechanismus, na základě něhož se zohledňovaly nároky spojené s výkonem zaměstnání v I. a II. pracovní kategorii při rozhodování o důchodech i nadále. Nová úprava důchodového systému po 1. 1. 1996 (po nabytí účinnosti zákona o důchodovém pojištění) reagovala na dřívější existenci pracovních kategorií a z nich plynoucích odlišných podmínek pro vznik nároku na starobní důchod a jeho výši v ustanoveních § 71 a § 74. Podle ustanovení § 74 zákona o důchodovém pojištění tak platí, že „nároky na snížení věkové hranice pro vznik nároku na starobní důchod podle předpisů platných před 1. lednem 1996 po odpracování stanovené doby zaměstnání v I. pracovní kategorii nebo v I. (II.) kategorii funkcí zůstávají zachovány do 31. prosince 2018. Snížená věková hranice pro vznik nároku na starobní důchod se přitom považuje pro účely tohoto zákona za důchodový věk.“

V žalobcově případě žalovaná postupovala dle § 74a zákona o důchodovém pojištění a posuzovala vznik nároku na starobní důchod dle odst. 2, podle něhož [u] pojištěnců, kteří vykonávali před 1. lednem 1993 aspoň po dobu 10 let zaměstnání při těžbě, průzkumu a zpracování uranové rudy, které bylo podle předpisů účinných před tímto dnem zařazeno mezi zaměstnání I. pracovní kategorie zakládající nárok na starobní důchod při dosažení věku aspoň 55 let, činí důchodový věk 55 let, pokud tohoto věku dosáhli po 30. červnu 2006 a nesplňují podmínky uvedené v odstavci 1. Za zaměstnání při těžbě, průzkumu a zpracování uranové rudy se pro účely věty první nepovažuje zaměstnání v hornictví vykonávané pod spodní úrovní nadloží a na skrývce v povrchových dolech (lomech) na radioaktivní suroviny. K tomu soud poznamenává, že citace odst. 1 uvedeného ustanovení nebylo v rozhodnutí žalované nadbytečné, jak žalobce namítá. Odst. 2 na odst. 1 ustanovení § 74a zákona o důchodovém pojištění navazuje a odkazuje na podmínky v něm uvedené.

Jak soud předeslal, spornou otázkou bylo zařazení žalobcova zaměstnání do II. pracovní kategorie od ledna 1984 do května 1985. Žalobce zpochybňoval, že jím skutečně

vykovávaná činnost při provozu, rekonstrukci a výstavbě nádrže Pustý odpovídala zařazení „dělník na povrchu hornických provozů“ s číselným označením 05 01 11 ve II. pracovní kategorii, jak bylo uvedeno na ELDP a následně potvrzeno bývalým zaměstnavatelem Diamo.

Soud v první řadě nezjistil, že by žalovaná postupovala v rozporu se závazným právním názorem zdejšího soudu. Naopak, jak plyne z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaná postupovala v souladu s § 51 odst. 1 správního řádu a ke konfrontaci zařazení žalobcova zaměstnání do preferované kategorie v inkriminované době dle ELDP připustila listinné důkazy, které žalobce k žádosti o starobní důchod předložil. Žalované nelze ani vytknout, že si k dané věci vyžádala další podrobné vyjádření ■■■ (ze dne 25. 2. 2015), a vyjádření hodnotila spolu s dalšími důkazy v souvislostech. Je to žalovaná, která jako správní orgán nese odpovědnost za zjištění skutkového stavu v potřebném rozsahu, a je na ní, aby určila, jaké další důkazy k charakteru žalobcem vykonávané práce ve vztahu k jejímu zařazení do preferované kategorie doplní. Vzhledem k tomu, že se žalovaná obrátila na ■■■ otázkami týkajícími se žalobcova faktického pracovního zařazení a obsahu jeho pracovní činnosti, jeho následného pracovního zařazení od dubna 1985, dále týkajícími se důvodů jeho odlišného zařazení, tedy s otázkami skutkovými, není vadou, pokud si k posouzení správnosti zařazení žalobcova zaměstnání v inkriminované době nevyžádala znalecký posudek. Pokud žalobce namítá, že vyjádření ■■■ nemůže nahradit jiný stanovený způsob dokazování (žalobce neuvádí konkrétně jaký, patrně má na mysli jím požadovaný znalecký posudek), pak musí soud uvést, že předmětné vyjádření představovalo listinný důkaz ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu, a tudíž z rámce tohoto ustanovení nevybočuje, uvedené ustanovení nadto obsahuje pouze příkladný výčet důkazních prostředků. Postup žalované plně odráží fakt, že je to především bývalý zaměstnavatel žalobce, který má podklady pro posouzení zařazení zaměstnání do určité pracovní kategorie a pro tyto účely byl povinen vést příslušnou evidenci (§ 14 odst. 5 zákona č. 100/1988 Sb.).

Dále považuje soud za nutné zdůraznit, že úkolem žalované bylo užít všech důkazních prostředků ve smyslu § 51 odst. 1 správního řádu, které žalobce zpochybňoval, a objasnit, zda i v jiném období přichází v úvahu zařazení žalobcova zaměstnání do I. pracovní kategorie. Žalovaná tedy postupovala správně, pokud na podkladě žalobcem předložených listin a dalšího podkladu – podrobné vyjádření ■■■ ze dne 25. 2. 2013 – hodnotila věrohodnost údajů v evidenčním listu, s jehož obsahem žalobcem při jeho vystavení souhlasil a stvrdil ho svým podpisem. Nejednalo se pouze o mechanické převzetí údajů z ELDP, jak žalobce namítá. Ostatně postup, kdy je k ověření správnosti údajů na ELDP vyžadováno další vyjádření zaměstnavatele (či jeho právního nástupce, popř. likvidátora) judikatura správních soudů plně akceptuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Ads 221/2014-28).

Žalovaná podle přesvědčení soudu nepochybila, pokud neřešila otázky obecné, týkající se zařazení zaměstnání nikoli žalobce ale pracovníků dalších, ať již v letech 1983 až do února, popř. května 1985, či dokonce v letech následujících až do roku 1992. Stejně tak nebylo na místě, aby se žalovaná sama zabývala podrobnostmi těžby uranové rudy, čištění rudninových kalů na nádrži Pustý, úrovni technologie těžby a zpracování kalů, problémům při zavádění technologie, potížím s prosazením zlepšovacího návrhu žalobce a v návaznosti na to dovozovala, jakou práci mohl či nemohl žalobce převážně vykonávat, jak je naznačeno na str. 9 žaloby. A řešení těchto otázek není ani úkolem soudu v probíhajícím přezkumném soudním

řízení. Proto soud nevyhověl žalobcovým návrhů na provedení dokazování četnými fotografiemi provozované nádrže ■■■ a dokumentací týkající se zavádění zlepšovacího návrhu žalobce. Soud si ze shodných důvodů nevyžadoval údaje o množství těžby uranové rudy v rozhodném a následujícím období. Skutečnost, že žalobce pracoval při obsluze nádrže Pustý na pracovišti, kde přicházel do styku s ionizačním zářením, žalovaná v návaznosti na obsah vyjádření Diamo nikterak nezpochybňovala. Naopak v tomto směru také hodnotila předloženou Průvodní zprávu vztahující se ke stavbě ČČODV nádrže ■■■. Jejím hodnocení ze strany žalované podle názoru soudu nelze ničeho vytknout, neboť ani tato listina neupřesňuje charakter pracoviště a prací, které by zde byly právě žalobcem v převážné míře vykonávány a odpovídaly zákonným podmínkám pro zařazení určité doby zaměstnání jako zaměstnání I. kategorie, včetně jejich zařazení do příslušného resortního seznamu.

Pokud se snažil žalobce údaje v ELDP a vyjádření ■■■, z nichž žalovaná vycházela, zpochybnit poukazem na vedení osobního spisu zaměstnance a na porušování pracovně právních předpisů a tvrzením, že s ním nebyly vždy řádně podepsány změny týkající se jeho pracovního zařazení, soud na tuto obranu nerefletoval a neshledal potřebu provádět dokazování písemností zachycující obsah žalobcova osobního spisu, ani popisy pracovních funkcí, doplňky pracovních smluv a popisy pracovních míst z jiných než inkriminovaného období. Sám žalobce připustil, že pokud nebyly zaměstnavatelem takové změny pracovních smluv písemně činěny při změně pracovních činností a vykonávané profese, byly tyto změny zachyceny v ELDP, což považuje soud rozhodné. Soud také nepovažuje za podstatné a údaje v ELDP zpochybňující, že byl žalobce zařazen z rozhodnutí kvalifikační komise ze dne 29. 8. 1978 do 7. tarifní třídy. Tehdejší zařazení žalobce a jeho další označení jako zámečnicka (jak zmiňuje vyjádření ■■■), bylo zjevně formální. Rozhodné však je, že i přes toto původní žalobcovo systematizované pracovní označení jako „zámečník“ a jeho platové zařazení (na to, že 7. platová třída neodpovídá profesi „obsluha a údržba čerpací stanice radioaktivních vod“ žalobce nadto upozorňuje až v souvislosti s obdobím od 1. 1. 1984 do dubna 1985, nikoli dříve), zaměstnavatel v ELDP, a následně i svém vyjádření posuzoval vykonávanou činnost žalobce od roku 1979 jako profesi s číselným zařazením 05 01 11. Jestliže žalobce vykonával pracovní činnosti při obsluze a údržbě čerpací stanice radioaktivní vod, bylo jeho zařazení jako „dělník na povrchu hornického provozu“, tedy do II. pracovní kategorie, správné.

Ve shodě se žalovanou pak dospěl soud k závěru, že další listinné důkazy, které měla žalovaná k dispozici, správnost údajů v ELDP nezpochybňují ani ve vztahu k období dalšímu, tj. od 1. 1. 1984 do dubna 1985.

Správnost údajů o zařazení žalobcem vykonávané činnosti na nádrži ■■■ v ELP jako zaměstnání spadajícího do II. pracovní kategorie nevyvrátila předložená čestná prohlášení. K žalobní argumentaci, v níž žalobce vyzdvihuje odborné znalosti bývalých spolupracovníků, soud uvádí, že tyto nebyly ve správním řízení žalovanou nijak zpochybňovány. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalovaná vycházela z vyjádření ■■■ s tím, že zaměstnavatel nevyvrátil, že by snad žalobce nepřicházel do styku s radioaktivními surovinami, a že údaje v čestných prohlášeních uvedené jsou pravdivé. Z těchto prohlášení přitom plyne, že žalobce na nádrži Pustý pracoval, postupně od roku 1983 – instaloval těžební a technologické zařízení, vykonával údržbu a správu, zajišťoval těžbu kalů jako předák, až do svého odchodu na místo mistra údržby.

Čestná prohlášení plně podporují správnost a věrohodnost údajů ELDP o zařazení žalobcovy pracovní činnosti jako „mistr údržby“, tedy do I. pracovní kategorie, až od května 1985. A nelze z nich dovodit, ani ve spojení s dalšími předloženými důkazy (návrh na čestný odznak ze dne 24. 1. 1984, směrnice ředitele k. p. ■■■ č. ■■■), že za zcela shodných podmínek byla tato pracovní činnost žalobcem vykonávána již dříve. Z těchto prohlášení ve shodě s údaji ELDP a vyjádřením ■■■ vyplývá, že žalobce byl jako technickohospodářský pracovník (při splnění podmínek dle § 4 odst. 1 nařízení vlády č. 136/1975 Sb., o zařazování zaměstnání do I. a II. pracovní kategorie pro účely důchodového zabezpečení, jak správně uvádí žalovaná v napadeném rozhodnutí na str. 8), zařazen skutečně až v průběhu roku 1985.

Jak z tvrzení žalobce, tak z vyjádření jeho bývalých spolupracovníků, vyplývá, že ve sporném období bylo zařazení žalobcovy pracovní činnosti problematické a že druh prací vykonávaných žalobcem přesně neodpovídal některému jinému druhu prací zařazených v příslušném resortním seznamu do I. pracovní kategorie. Že jím vykonávaná práce v inkriminovaném období nebyla zařazena do katalogu prací v resortním seznamu FMPE a žalobce se proto od počátku domáhá zpětné nápravy tohoto stavu či případně analogické kvalifikace vykonávané práce, vyplývá již z předložené korespondence vedené s ■■■ (viz. Žádost o změnu pracovní důchodové kategorie ze dne 15. 6. 2010). Tento záměr žalobce opětovně potvrdil při ústním jednání soudu, v jehož průběhu uváděl, že mu jde o nápravu nesprávného zařazení jím vykonávaných prací v resortním seznamu jako prací spadajících do II. pracovní kategorie. Jak již na počátku soud uvedl, takové zpětné podřazení zaměstnání do I. pracovní kategorie či analogické využití jiného druhu prací v resortním seznamu není možné, a to ani na základě uvážení žalované, případně následně soudu. Proto ani nebylo na místě žalobcovo zaměstnání hodnotit obdobně jako pracovní činnost ■■■ v letech 1985 a 1986, kdy byl zařazen do I. pracovní kategorie, kdy vykonával práci „dělník v chemické úpravě“ a „chemik úpravář“. V době, o jejíž zohlednění se žalobce snaží a během které měli dle svých slov a tvrzení ■■■ spolupracovat při rekonstrukci nádrže ■■■ a zavádění nové technologie pro odkalování uranové rudniny, byl tento pracovník zařazen rovněž jako „dělník na povrchu hornického provozu“ do II. pracovní kategorie.

Na závěr soud konstatuje, že nevěrohodnost údajů na ELDP nelze dovodit ani ze vzájemného rozporu ELDP a vyjádření ■■■, v němž zaměstnavatel uváděl, že i v letech 1984 a 1985 žalobce pracoval v I. pracovní kategorii v průběhu kalendářního měsíce. Z vyjádření je zřejmé, že zaměstnavatel skutečně vedl řádnou evidenci žalobcovy pracovní činnosti v průběhu kalendářního měsíce. Nelze však odhlédnout od toho, že pro zařazení do I. pracovní kategorie, musely být uvedené práce vykonávány soustavně či alespoň převážně (§ 2 nařízení vlády č. 136/1975 Sb.). Namítal-li žalobce, že kontroly zařazení pracovníků v příslušných zvýhodněných pracovních kategoriích probíhaly administrativně a nadto se netýkaly rozhodného období, je třeba znovu zdůraznit, že případná pochybení či nedostatek aktivity zaměstnavatele inicializovat zařazení žalobcem (případně i jinými jeho spolupracovníky) přesně vykonávané činnosti jako zaměstnání do příslušného resortního seznamu FMPE (viz. proces doplnění resortních seznamů předvídaný § 5 nařízení vlády č. 136/1975 Sb.) nelze napravovat ve správním řízení o dávku či přezkumném soudním řízení.

Závěrem soud konstatuje, že podklady, které byly žalované ve správním řízení k dispozici, nebyla vyvrácena věrohodnost a správnost údajů v ELDP a vyjádření ■■■ a tedy skutkové zjištění, že žalobce v I. pracovní kategorii neodpracoval celých 10 let nutných pro

vznik nároku na starobní důchod dle § 74a odst. 2 zákona o důchodovém pojištění ke dni 1. 10. 2010, od něhož přiznání důchodu požadoval. Z tohoto pohledu není rozhodné, zda žalovaná uvedla správně, že žalobce důchodového věku 62 let a 10 měsíců dosáhne ke dni 1. 2. 2015, nikoli ke dni 1. 10. 2015, jak uvádí žalobce.

VI.

Ze shora uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. ve spojení s § 60 odst. 2 s. ř. s. Neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovaná na ni nemá i přes úspěch ve věci právo, jelikož se jednalo o věc důchodového pojištění, ve které nelze správnímu orgánu přiznat právo na náhradu nákladů řízení. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci 22. září 2016.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně